

PRESSEMEDDELELSE NR. 79/26

Luxembourg den 4. juni 2026

Domstolens dom i sag C-147/24 | [Safi] ¹

Moderen til et mindreårigt barn, der er unionsborger, kan få en afledt opholdsret i den medlemsstat, hvor hun bor sammen med sin søn, og hvor han har statsborgerskab, selv om hun allerede har opholdsret i en anden medlemsstat

En marokkansk mor bor i Nederlandene sammen med sin ægtefælle, der har nederlandsk og marokkansk statsborgerskab, og deres mindreårige søn, der har nederlandsk statsborgerskab. Moderen ønsker at få en afledt opholdsret i Nederlandene for at kunne fortsætte med at bo sammen med sit barn, der er unionsborger. Hendes ansøgning er blevet afslået med den begrundelse, at hun allerede har opholdsret i Spanien, og at hendes mindreårige barn kan ledsage hende til denne medlemsstat. Domstolen understreger imidlertid betydningen af at respektere det familieliv, som barnet i øjeblikket har med begge sine forældre, som det er afhængigt af, i Nederlandene. Der er nemlig en konkret risiko for, at barnet bliver adskilt fra sin far, hvis denne ikke får opholdsret i Spanien. Hvis dette er tilfældet, bør moderen indrømmes en afledt opholdsret i Nederlandene. Desuden bør en sådan ret også meddeles hende, hvis det skulle blive fastslået, at en flytning til Spanien er i strid med barnets tarv.

V, der er marokkansk statsborger, opholdt sig lovligt og arbejdede i Spanien fra 1999 til 2014. Siden sit ægteskab i 2014 har hun boet i Nederlandene sammen med sin ægtefælle, der er født dér og har både nederlandsk og marokkansk statsborgerskab. Deres ægteskab er blevet indført i civilstandsregistret i den nederlandske kommune, hvor de bor. V har dog ikke opholdstilladelse på nederlandsk område. Deres søn, der er nederlandsk statsborger, og som ægtefællerne tager sig af i fællesskab, blev født i 2015. V's ægtefælle har ingen erhvervsindkomst på grund af sit helbred og er derfor delvist fritaget for forpligtelsen til at arbejde. Han modtager derimod sociale ydelser.

I 2020 indgav V en ansøgning om afledt opholdsret i Nederlandene. I 2021 afslog de nederlandske myndigheder hendes ansøgning med den begrundelse, at hun havde opholdsret i Spanien. Desuden pålagde disse myndigheder hende straks at begive sig til Spanien og dermed forlade det nederlandske område. V indbragte herefter sagen for retten i Haag (Nederlandene), som fastslog, at der er et afhængighedsforhold mellem V og hendes mindreårige barn, der er unionsborger, og som besluttede at forelægge sagen for Domstolen.

I sin dom bemærker Domstolen indledningsvis, at hvis V ikke længere har opholdsret i Spanien, er de nederlandske myndigheder forpligtet til at indrømme hende en afledt opholdsret i Nederlandene på grund af dette afhængighedsforhold. Hvis en sådan opholdsret bliver nægtet V, vil hendes mindreårige barn, der er unionsborger, nemlig være tvunget til at følge sin mor og forlade Unionens område. En sådan udrejse ville fratage barnet den effektive nydelse af kerneindholdet i dets rettigheder som unionsborger.

Dernæst bemærker Domstolen, at hvis V stadig har opholdsret i Spanien, kan denne omstændighed ikke i sig selv udelukke, at V kan få en afledt opholdsret i Nederlandene. Hvis V nægtes en sådan opholdsret, vil hendes barn blive tvunget til at følge sin mor til Spanien og dermed forlade Nederlandene, som er den medlemsstat, hvor det bor, og hvor det er statsborger, hvilket vil kunne krænke visse af barnets grundlæggende rettigheder.

I denne sammenhæng understreger Domstolen betydningen af at respektere det familieliv, som barnet i øjeblikket har

med begge sine forældre, som det er afhængigt af, i Nederlandene. Der er nemlig en konkret risiko for, at dette familieliv ikke kan fortsætte i Spanien, og at barnet bliver adskilt fra sin far, hvis denne ikke får ret til varigt ophold dér. Under disse omstændigheder og med forbehold for den nederlandske domstols efterprøvelse fastslår Domstolen, at V bør indrømmes en afledt opholdsret i Nederlandene, da et afslag på at meddele hende en sådan opholdsret ville skade familiens enhed og fratage barnet den mulighed, som det har haft siden fødslen for regelmæssigt at have personlig forbindelse og regelmæssig kontakt med begge sine forældre.

Den nederlandske ret skal ligeledes efterprøve, om en tvungen flytning af barnet til Spanien ville være i strid med barnets tarv. I det foreliggende tilfælde taler barnet ikke spansk, men nederlandsk. Desuden talte barnet ikke før femårsalderen, og det har tale- og sprogvanskeligheder, hvilket indebærer, at barnet følger specialundervisning i Nederlandene for elever, der har behov for særlig støtte. Hvis den nederlandske ret måtte fastslå, at en sådan flytning til Spanien er i strid med barnets tarv, bør V også af denne grund indrømmes en afledt opholdsret i Nederlandene.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retsvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse. Denne afgørelse er på tilsvarende måde bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen og eventuelt et resumé](#) af dommen offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106.

Følg Domstolen online!

¹ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.